

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: M. D.,** zastoupen JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem Husova 17, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 44/2005 - 30 ze dne 26. 5. 2005,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Petru Knoblochovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 3. 2005, č. j. OAM - 214/LE - B01 - B02 - 2005, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce nepožádal o udělení azylu bezprostředně po vstupu na území České republiky, ale až při hrozbě vyhoštění z tohoto území.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce namítl, že správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje za nesprávné s ohledem na příslušná ustanovení zákona o azylu, a proto s tímto rozhodnutím nesouhlasí a žádá o pomoc při vyřešení otázky týkající se udělení azylu. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v v Plzni ze dne 26. 5. 2005, č. j. 60 Az 44/2005 - 30, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jež žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 7. 6. 2005 kasační stížnost a současně požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 6. 6. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 7. 6. 2005 a doručena Krajskému soudu v Plzni 9. 6. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem, jenž mu byl k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 5. 2005, č. j. 60 Az 44/2005 - 56.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Podle jeho mínění žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci, rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění je zcela nedostatečné. Stěžovatel dále nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný i krajský soud vypořádaly s otázkou existence překážek vycestování, když se touto otázkou vůbec nezabývaly pro její údajnou nadbytečnost. Stěžovatel uvádí, že je vysoce pravděpodobné, že po návratu do země původu by byl vystaven minimálně administrativní šikaně, ale je zde i možnost, že bude vystaven mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Jeho obavy jsou důvodné, neboť na Ukrajině zcela chybí ochrana ze strany policie, a proto nesouhlasí s tvrzením, že návrat na Ukrajinu lze považovat za bezpečný, a z uvedeného vyvozuje existenci překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s. s odůvodněním, že je nutná jeho přítomnost v České republice, aby mohl uplatňovat svá procesní práva před soudem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnost plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Plzni. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení

a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Plzni právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Námitka týkající se nevztažení překážky vycestování je nedůvodná, neboť překážka vycestování se v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu posuzuje pouze v případě neudělení nebo odnětí azylu. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nejsou důvodné.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Plzni postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 44/2005 - 56 ze dne 26. 5. 2005 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Petru Knoblochovi odměnu ve výši 2558,50 Kč. Omylem byla přiznána částka 408,50 Kč, tj. částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ačkoliv sám ustanovený advokát požadoval odměnu ve výši 2150 Kč (dva úkony právní služby po 1000 Kč spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů, a v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ téže vyhlášky, a dva režijní paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky) a nedokládá, že je plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdilem v právní věci **žalobce: M. D.**, zastoupen JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem, se sídlem Husova 17, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 44/2005 - 30 ze dne 26. 5. 2005,

takto:

Bod III. výroku rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 357/2005 - 76 ze dne 26. 10. 2006 správně zní: **„Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Petru Knoblochovi, se přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku“.**

Odůvodnění:

V písemném vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 6 Azs 357/2005 – 76, bylo nedopatřením v bodě III. výroku tohoto rozsudku uvedeno, že ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Petru Knoblochovi, se přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2558,50 Kč (tj. odměna za 2 úkony právní služby po 1000 Kč a 2 režijní paušály po 75 Kč s připočtením daně z přidané hodnoty), ačkoliv ustanovený advokát sám požadoval přiznání odměny pouze ve výši 2150 Kč a nedokládá, že je plátcem DPH.

Tuto zjevnou nesprávnost proto Nejvyšší správní soud opravil vydáním tohoto opravného usnesení (§ 54 odst. 4 a § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu